

Jana Rečková

Ukrást heslo Stvořitele

"Myslíš, že ještě někdo přijde?" Anka se tvářila podezřele nesoustředěně. Magda se nezačala vyptávat, koho že má konkrétně na mysli. Tu zlomyslnost si odpustila.

"Ne. Eda povídal, že se neozval." Otrásla se. Pravdu! Nic než pravdu! "Hele, Anko. Kvůli Davidovi se už víckrát nepoperem." Doprčic. Rok se snažím zapomenout! Celý rok.

"Ty o něm něco víš?" Anka dýchala otevřenou pusou, bylo z ní cítit horko a víno. Kluci jim nalili, hned jak se prodraly tím křovím nahore a udýchané, upocené a poškrábané seběhly po strmé pěšince k lavičkám před boudou. Do téhle pustiny nic nejelo, cesta sem nevedla, každý se musel poslední tři kilometry doplahočit pěšky. Eda vybral neuvěřitelné místo.

V té dřevěné boudě, opuštěném skladu plném kumbálů a kumbálků, se všichni převlékli do sportovního. A rychle se přiočili; první demižon vína padl na žízeň. Soudek s pivem kluci narazili až pak.

Magda se nenápadně odtáhla. "Že byl v Americe, to víš?"

"To vím. Nikdy jsem nepochopila, jak se tam dostal."

"Já se ho neptala. Vlastně jsem ho pak už neviděla. Byly v tom asi starý známosti jeho dědy."

Anka se zasmála. "Jo, děda Bernard byl pojem! Znala ho celá třída. David o něm vykládal v jednom kuse."

Magda zahnala vzpomínku na jiné věci, o kterých David tehdy vykládal, a řekla vyrovnaným profesionálním tónem: "Hlavně šlo o tu biologii. A exobiologii."

"Pracoval v kosmickém výzkumu, že jo? Oni k tomu pustili cizince?"

"Mezinárodní tým, chápeš?"

"Jo," řekla Anka zamyšleně. "Možná čekali, že ten tým na nic nepřijde."

"Pamatuješ, jak stáhli to UFO z oběžné dráhy? Bylo to v novinách. Před rokem."

Anka pevně zavřela oči a chytila se lavičky. "Všichni ti vědci zahynuli. To psali v novinách!"

"No, právě." Teď mě obejmě a umáčí mi tričko slzami. Vždyť je přece vdaná, má děti! Klidně se může smířit s faktem, že už Davida neuvidíme. Je mrtvý. "Eda to nevěděl," dodala omluvně. A už to začne. Anka nabírá k breku...

"Holky! Tohle je slavnost!" zahalekala za nimi Dagmara. "Za slunovratu! Co se tady tulíte jako lesby a nejedete do společnosti!" Dagmara byla pořád tlustá, hezká a jako obvykle zmalovaná jako klaun. Jejím šarmu to neublížilo. Holt osobnost.

"Po setmění budeme tancovat nahatý v trávě," kývla Magda.

"Eliška už chystá guláš?" ozvala se Anka velmi střízlivě.

"Jo. Je senzační. Vařil Kryštof, génus kuchyně. Nedivím se, že vydělá majlant!" Dagmara se rozchechtala a zatáhla je do provizorní kuchyně, kde Eliška za přísného dohledu šéfkuchaře Kryštofa ohřívala jeho pověstný guláš.

Víc už nás nebude. Dvaadvacet z jednatřiceti, maturanti po dvaceti letech. Eda četl omluvné dopisy, pohlednice a telegramy. Ozvali se všichni kromě Mariky, ta se zabila v autě rok po matuře, a Davida.

Slavnostní večere, přípitky, hudba z cédéček, stará, ta naše, a taky ta půjčená od dětí, a tady je máme, kolují fotky... Tanec, podlaha z prken se otřásá, stěny chatrného baráku vibrují. Pivo a víno, někdo vytáhl flašku vodky, jiný whisky... Vzpomínky na dávné lásky. Obnovení starých lásek někde v těch

kumbálech na rozložených dekách nebo spacáku, na matraci z molitanu... Venku se krásně, sentimentálně stmívá. Magda položila skleničku. Netančila. Všichni vědí, že Magda netančí. Že je studená. I Davida tehdy přenechala Ance... Co vy víte, jak to bolelo a pořád bolí! Vy tančící v dřevěném sále s vybouranými příčkami, kde za zaprášenými okny zapadá slunce za vysoký obzor, protože jsme v dolíku.

Najednou se jí zatočila hlava. Zmocnil se jí pocit, že je jinde. Kolem údolíčka je poušť, o kus dál kaňony nabitě ozvěnou, ještě dál lány obilí, farmy, a hodně daleko, přes padesát mil, jedno z těch placatých měst, která mají dost místa, aby se rozlezla do šířky... Nenasypal mi někdo něco do vína? Vstala. Nejdřív najít záchod. Vydala se ke dveřím, stiskla kliku, sotva držící na rezavých hřebících. Co to? Ta dlouhá chodba tady nebyla! Zastavila se. Za zády hluk ze sálu, přiopilé hlasy, smích, hudba. Opřela se o ty zvuky. A spatřila zrcadlo. Zrcadlo? Holky lovily z kabelek pudřenky a rozčilovaly se, že tady není žádná větší skleněná plocha... Ten záchod, ženská! Přece se nepočůráš pro pár halucinací!

Našla tu místnost. Prkýnko s dírou, nějaká dobrá duše přitáhla lavorek s vodou, studánka je blízko. Rezavé skvrny na bílém smaltu, ale voda je čistá a studená. Tak. A teď zpátky. Zarazila se před zrcadlem. Holá zaprášená žárovka na stropě přivolává stíny... David jí položil ruku na rameno.

"Ahoj, Magdi."

"Jsi mrtvej," hlesla. "Už rok." Všimla si jeho košile. Ta není odtud. Cizí košile, cizí David. Pročpak se nebojím? "Oficiálně," řekl. Byl to jeho hlas. "Odkud o tom víš?" "Od Dáji Rosenfeldové. Její tetě je..." "Dědova kamarádka, jasně." David se ušklíbl. "Jsou horší než Internet."

"Co se teda vlastně stalo?" Zadrkotaly jí zuby, najednou jí bylo zima.

Vzal ji kolem ramen. "Pojď ven. Totiž. Ufoni nejsou výmysl, Magdi. Bohužel. Našli jsme něco jako biologickou zbraň. Pár lidí onemocnělo a umřelo. Zbytek asi zabili... Nevím."

Sedla si na lavičku. Měla hroznou chuť opřít se o něj, ať už byl živý nebo mrtvý. "A ty?"

"Zdrhnul jsem. Prostě jsem utekl, než stačili svoje utajovací opatření dotáhnout do důsledků."

"Hledají tě?" Napadlo ji, že David možná přenáší nějakou šílenou chorobu.

"Jasně. Jenomže Spojené státy jsou zatraceně velký." "A jak ses dostal sem?"

"Legálně ne," zasmál se. "Moc jsem tě chtěl vidět." A objal ji.

Pokoušela se vzpamatovat. Je pozdě, o dvacet let pozdě! Tenhle David není ten samý, co tehdy! Jenomže ji hrál a držel a snažil se ji políbit. "Nech mě," zaprosila. "Proč já? Uvnitř je Anka..."

Zabořil jí ruku do vlasů, jeho prsty tam dělaly nepořádek a byly velice živé. "Chtěl jsem tebe. A dostal jsem Anku. Jako když se rodiče netrefili s tím správným dárkem pod stromeček... Nikdy jsem nezapomněl, co jsem chtěl pod stromeček v pěti a kterou holku jsem chtěl v šestnácti."

"Naučil ses líp mluvit." Zadržela se. Možná ji držel moc pevně. "A stejně kecáš."

"Proč bych to dělal?"

"To nevím." Po nebi táhly mraky, ukrývaly hvězdy i měsíc. Neviděla na něj. Najednou si všimla, že v oknech tanečního sálu s prkennou podlahou je tma. Kam všichni zmizeli? Znovu ji obešel mráz. Poušť, kaňony, farmy a placaté americké městečko. Mrtvý muž... "Davide! Kde jsme?"

"Neboj. Mám to pod kontrolou." Byla to divná odpověď. Jenomže ji hladil a líbal na nos a na dlaně a na krk, a bylo to něco, o čem celá léta snila. Vytrhla se z omámení. "Řekni mi to! Řekni

mi, proč?"

"Dobře. Jenom se ke mně přitul. Tak. Nevdala ses. Neměla jsi milence. Je to tak?"

"Co je ti do toho?" A nebudu brečet!

Podal jí kapesník a nepustil ji z objetí. "Teď zrovna na tom záleží. Jsi panna."

"Stará!" Vykroutila se mu a běžela, chvíli po dvou, chvíli po čtyřech, po strmé travnaté stráni až nahoru. K lesíku, tam se schovám... Nebyl tam. Žádný domácí lesík se skalkami obrostlými poklidným mechem. Poušť. Cizí země. Udeřilo ji slunce, ale to přece už zapadlo!

Klesla na kolena do písku. Někdo, koho kdysi znala, a teď byl možná mrtvý, ji vzal do náruče a nesl dolů. Položil ji do trávy, na nějakou deku nebo spacák. "Magdi, jsi v nebezpečí," šeptal jí. "Na tomhle místě se umírá. Této noci tady někdo umře, a bude to panna! Jen se nedělej, uvnitř jsi pořád holka, kterou mám rád!"

Stáhl jí tričko, hledal, kde se rozepíná podprsenka. Bezděčně si oddechla, když to zvládl. Dneska se ženy svlékají samy, znám to z filmů. David je asi staromódní. A co když to nepůjde, lekla se. Jsem už stará!

"Jen se neboj," zamumlal. "Jsi tady přece se mnou. Jsme spolu."

Odvážila se ho dotknout. Byl opravdový. Hubený a pevný, žádný duch. Dotýkat se bylo báječné. Učila se to. Teprve se to učila a nikdy na to nebude dost času.

"Jo. V šestnácti jsme to prostě zmeškali," řekl. Potom ji doopravdy políbil. Připadala si měkká, lehká, prostupná, připravená k prolnutí. A bylo to. Nevěřila, že to bude přesně ten pocit ze snů, jaké se jí už dávno nezdály. Podívala se, jestli muž vedle ní, který teď tak spokojeně oddechuje, je skutečně David. Mraky se rozhrnuly, byl to on. Usmíval se. Od dřevěné boudy s rozsvícenými okny zněla taneční hudba jejich mládí. "Nezmizíš?" zeptala se nejistě.

"Možná. Ale nikdy tě už neopustím. Rozumíš?"

"Ani ne." Posadila se. Poprvé v životě se nestyděla za své tělo. Bylo dost dobré pro něj, takže je dobré i pro mě. "Jdu se umejt."

"Jdeme." Vyskočil a podal jí nůž. Našlapovali bosi v trávě, čvachtali v potůčku, otočil se zády, zatímco se myla, nesoustředěně, protože si ho přitom prohlížela, potom se mazlíli a líbali, celí studeni z té vody tak blízko pramene, a hudba neumlkala. Bylo po půlnoci.

"Budu muset jít," řekl David. "Nezůstávej sama! Ani na chvíli!"

"Kam jdeš? Nemůžu s tebou?"

"Na druhé straně to bude vypadat hůř." Najednou mluvil překotně, a současně jako by hledal slova. "Tam to teprve začíná. Tam z těch holek nezachráním žádnou..."

"Vrátíš se?" Copak tohle mohlo být naposled?

"Nemohlo," odpověděl. Až teď pochopila, že jí čte myšlenky. Došli k baráku, vstoupili do chodbičky, která tam odpoledne opravdu byla. Jak šli dál, objevovala se zrcadla. "Tohle místo má dvojníka," řekl David. Napůl čekala, že vstoupí do jednoho ze zrcadel, ale on jen pustil její ruku a kráčel dál chodbou, která se protahovala do tmy. Zrcadlo se ještě chvíli lesklo na stěně, pak se ztratilo.

V sále zbylo pár lidí, seděli na podlaze nebo se potáceli v objetí, Eda si opíral hlavu o přehrávač. "Kdes byla?" Znělo to znepokojeně.

"Venku. Seš snad moje chůva?" Zamračila se.

"Marcela tady dělala médium. Věštila smrt... Sakra, jsem starěj. Rád chlastám, nerad trávu a tvrdý drogy už vůbec. Ten dědek ji pěkně zkazil!"

"Dědek?" podívala se Magda.

"Ty to nevíš? Vzala si bohatýho starce. Potřeboval společníci. Ozdobu, diamant do kravaty... Nekonzumovaný manželství, jasný?"

"Nevěřím, že to svedla vyslovit," zašeptala Magda.

"Taky že nevyslovila. Ale každéj to pochopil... Rád bych věděl, kde vězí."

"Třeba šla to... konzumovat. Pár kluků chybí. Aleš, Tonda..." Magda se zarazila. Ne. Tak to není. "Edo! Musíme ji najít!"

Na chodbě někdo zaječel. Anka vtrhla do sálu. "Marcela! Nahoře!"

Rozvrzané schůdky je sotva unesly. V kumbálu se zbytky papírových beden ležela jejich spolužačka, její otevřená kabelka, a taky stříkačka na jedno použití a tak dál. "Není mrtvá," řekl Edo. Ale bude, než ji někdo z těch silnějších a strážlivějších odnese ty tři kilometry k civilizaci.

Přivřel oslněné oči. Tady se teprve stmívalo, ale k baráku se sjížděla spousta motorek s rozsvícenými reflektory. Mladí z Asanny mají tu boudu zakázanou. Od rodičů, učitelů a policie. Od farářů všech církví, co se jich jen ve městě najde... Někdo ho zatahal za rukáv. Joy ještě nebyla zfetovaná, jenom jí trochu víc svítily oči. "Nejhezčí chlap v okolí! A taky nejstrážlivější... Dave, nechceš si to rozdat?"

Nepohnul se. Neodlepil se od dřevěné stěny. "Dneska už mám po šichtě, děťátko."

"Proč musíš bejt tak starej?" postěžovala si. "Bylo ti vůbec někdy osmnáct?" Rozesmála se, zajela mu rukou pod košili, aby se pomazlila s jeho srstí na prsou. Jen tak, přátelsky, to nebyl útok. Útok by Joy vedla jinak. A zmizela v baráku. Slyšel hudbu, řinčení bez melodie a vlastně i bez rytmu. Zatoužil po tamté druhé hudbě. Dovnitř proudili mladí lidé. Někteří ho znali. Dělal už v Asanně kdeco, pomocné práce všeho druhu. Starousedlíky překvapovalo, že je pořád někde zaměstnán. Že nechodí špinavý, má kde bydlet, nikdy se neopije do nemoty nebo agresivity... Neseděl jim do role vandraka, kterým evidentně byl. To se týkalo dospělých. Mladým se líbil, zvláště děvčatům.

Konečně nabral sílu, vykročil. Ta slabost je protivná. Čas se krátí. Před očima se mu mihaly obrazy přátel. Nemocných, izolovaných za skleněnou stěnou. *Horečka, otoky, odporně nafouklá kůže puká a odchlípuje se, Agnes ječí a nemůže přestat, protože i ona byla v té lodi, byla v kontaktu s nákazou a na tom lůžku teď vidí sama sebe, kůže puká a z nečekané dutiny se hrabe cosi... Má to Leonardovy oči, jeho ruce, pravá má nepřirozené dlouhé prsty, levá je zakrnělá. Hlava, která leze z té staré, co popraskala, má vyboulené čelo, chybí jí ústa, uši trčí do stran a nervózně se natácejí. Co dál? Část ramene a rovnou pod ním pulzující černý sval, srdce, ještě vylézá kus páteře, a ta se zužuje do ztracena... Srdce přestává tepat a Leonard umírá doopravdy. Agnes omdlela. Ti, kdo měli za úkol hlídat nemocné i ty dosud zdravé, zdánlivě neohrabaní v bílých skafandrech, ji zvedli a on zůstal sám s tou děsivou věcí za sklem. Nemel čas ječet ani omdlévat. Pokoušel se myslet a bránila mu v tom stoupající horečka. Na večerní testy nepůjdu. Zmizím. Když umřít, tak bez dozoru!*

Soural se ke studni. Pramen byl na stejném místě tady i tam... Není to k smíchu? Jedno údolíčko se na Zemi do detailu dvakrát opakuje! Dokonce i ten dřevěný barák je stejný. Vytáhl nahoru vědro a žíznivě pil, až se cítil těžký k prasknutí. Bude to bolet, jako vždycky. Po čtyřech vyšplhal do svahu a potácel se k přívěsu. Bydlel v něm přes půl roku a docela

slušně si ho přiopravil. Památka na dobu, kdy pomáhal na vrakovišti kousek odtud. Dárek od bývalého šéfa... Bílý úsměv v černé tváři. "Proč jdeš pryč? Co ti tady chybí?"

"Změna," smál se David. Tehdy se vesele smál, rozesmál i šéfa... Teď mu do smíchu nebylo.

Zabouchl dveře. Svalil se na podlahu. Měl horečku. Všechno ho pálilo. Poslední dobou prožíval pukání kůže při vědomí, bez milosrdného mraku kolem mozku a přecitlivělých smyslů. Smrti už se nebál. Věděl, že z nějakého důvodu přežívá a že se za hodinku bude cítit silnější než kdykoli předtím. Silnější a mladší, přestože pár vrásek a šedin na spáncích mu zůstane, *přesně tak, jak si to přeje...* Nacpal si pěst do úst, aby neřval. Někdo by mohl přispěchat na pomoc. Nafukoval se jako balón. Sakra, nestihl se svléknout. Puk! Ohlušující rachot v uších, stará kůže se smršťuje a šíleně tlačí, rychle, uvolnit si ruce, prsty s novými, ostrými nehty, a pryč s tou mršinou, zbavit se krutého tlaku, nesnesitelného svědění...

Bylo ráno. Smýval ze sebe poslední zbytky zaschlého slizu. Stará kůže se v kamínkách měnila v popel. Zaslechl klapnutí dvířek a kašel. Ženský kašel. A ručník visí u kamen! Zatraceně. Odhrnul igelitový závěs. Žena, podle oblečení dáma, ale s očima vysloužilé kurvy, si ho změřila hodnotícím pohledem. "Teda nevím, proč kopeš kanály," řekla. Chráptěla z cigaret bez filtru. Není stará, ale hodně pamatuje.

"Nějak se živit musím." Natáhl se po ručníku, začal se utírat. Před touhle návštěvou se nemínil stydět.

"Myslim jako proč neděláš džigola," vysvětlila.

"Nebaví mě to."

Zasmála se. "Fajn. Sem Rebeka Hunterová. Mýho muže znáš?"

"Toho zná každý."

"Jasně. Hele. Má prachy a já ho mám omotanýho."

"A co?" Hrabal se v prádelníku, vyrobeném ze dvou beden.

"Chceš mě koupit?"

"Tak nějak."

"Vypadni," řekl beze zloby, ani se neotočil.

"Nejdřív ti povím, o co jde. Klidně se obleč, už sem si tě omrkla."

Navlékl si šortky a tričko a sedl si naproti ní. Smetl její ruku ze svého stehna. Zvedla obočí. "Ne že bych na tebe neměla chuť," začala, "ale jde o moji holku, Arinu."

Znal Arinu. Byla hezčí než matka. Fetovala jen proto, že to dělali všichni. "Co je s ní?"

Rebeka se zamračila. "Nedělej se. Vim, proč si zdrhnul ze špitálu! Doktorka Alridgeová z patologie! Ten její by mizernýho zřízence zbodnul po večeři... Máš rozum, to беру. Neříkej, že ti ta kočka v posteli nic nevyžvanila! Vo těch vraždách tady dole!"

"Vraždy? Snad předávkování, ne?"

"Vraždy," trvala na svém. "A ty to víš. A víš, že všechny ty holky byly ještě poctivé. Jako moje Arina, zatraceně! Je docela studená, to je snad trest za my mládí, ale tebe by brala."

Vstal. "Vypadni! Nedám se zavřít, vím, kolik jí je! Drž si ji doma a bude pokoj!"

Zatvářila se zamyšleně. "Čim to, že ti tady ten bordel ještě neprohledali? Že si na tebe nikdo nevzpomněl? Dyt to maj pod nosem! Musim si pokecat se šerifem."

"Ty huso," řekl vlídně. Chytil ji v podpaží a vystrčil ven. Zůstala stát na písku. Mnula si paže. Má páru, hubeňour! Tenhle chlap, to je třída! Nebylo by od věci, mít ho za zetáka. Eště tak vědět, proč ho šerif obloukem obchází. Starej Tony není žádněj blb. Však já na to přídu! Nasedla do Hunterova teréňáku a v oblaku prachu a písku se hnala k Asanně.

David pomalu slezl do dolíku a loudal se k baráku. Smrdělo to tam pekelně. Až se oteplí, bude hůř... Žádná policie, žádné pečeti. Copak tady minulou noc nikdo neumřel? Pak se to muselo stát na tom druhém místě. Cítil jsem to! Nepletu se! Magdo? Teď, když jsem tě konečně znovu našel?

Dveře zaskřípaly. Za nimi byla tma, spousta smetí, střepů, stříkaček a prezervativů. Na klíce záchodu visely roztržené kalhotky. Minul je. Nadechl se, i když vzduch tady páchl. Chci tam. Teď. Vykročil a šel, dokud neuslyšel češtinu. Policejní hlasy. Venku štěká pes. Jsou nahoře, v patře. Po špičkách se kradl k zadnímu vchodu. Vykoukl špinavým sklem nahoře ve dveřích. Eda! Ten se vůbec nezměnil. A Karlík. Má pěkný bříško.

"Pustěj nás vůbec někdy?" zeptal se Karlík.

"Až najdou vraha," pravil Eda. Ani jeho humor se nezměnil. Karlík se otočil a navztekane odpochodoval za roh. David vyklouzl ven. "Edo!" Bývalý spolužák vytřeštil oči. "Kdo... Davide! Magda říkala..."

"Já vím. Kdo je mrtvěj?"

"Marcela. Doprdle, jak to víš?"

"Chudák holka," řekl David upřímně. Zastyděl se, jak se mu ulevilo. Teď ale pryč, než se Eda vzpamatuje. Běžel chodbou, která vedla tam i zpátky, Eda dusal za ním a vykřikoval otázky, ale brána byla otevřená jenom pro Davida, Eda zůstal doma.

"Hej! Kdo je tam?" Šerif Tony prohledává barák...

David si oddechl. "Tony? To jsem já."

"Kdes byl? Přisahal bych, že je barák prázdněj!" Šerif vyšel z tanečního sálu.

"To jsem si myslel taky." David se ušklíbl. "Jen se chci přesvědčit, že tady nikdo neleží."

"Jo. Já taky. Každou sobotu se budím zpocenej a vidím ty blbý děcka mrtvý."

"Prolezem to tady," navrhl David. A potom seděli v přívěsu, pili pivo a kecali. "Proč tu barabiznu nepodpálíme?" zeptal se David zamyšleně.

"Někomu to tady patří," odpověděl šerif. "Byl tady takovej advokát ulízanej. Povádal, že jeho klient si přeje tohle místo zachovat, tak jak je." Odplivl si. "Noční radovánky našich mladejch mu nevadí. Třeba mu ani nevadí, že mu kábem kradeš elektriku..."

"Divný." David vyhlédl oknem. Skály v poušti se začínaly vařit žárem. "Není ti ten klient podezřelej?"

"Že píchá holkám smrtelný dávky héráku? Hele, jak ty bys poznal pannu?"

David se usmál. Šerif se podrbal na bradě. "Nojo, ty bys to poznal... Na co teďka myslím?"

David beze slova vstal, došel do ledničky a nalil mu pivo. "To bylo lehký."

"A co teď? Zkus to teď, Dave!" Šerif se rozvalil v ošoupaném křesílku ze skládky, zkřížil nohy a vystrčil břicho.

David se soustředil. "Nojo, Tony. Vidíš Rebeku v džípu, a už máš plnou hlavu prasečinek. Že ona bejvala profesionálka, co?"

Šerif zvažněl. "To je teda síla, ta tvoje telepatie. Tak ses dostal mezi chráněný svědky? Sakra, nemůžu pořád vykoumat, ve kterým mafiánským procesu jsi svědčil!"

"Ani si to nepřej. Neumíš si představit ty hnusy." Jasně. Ani Leonarda, ani Gabbiho, z jehož puklé kůže se jako z kukly vyhrabalo bezzubé batole s ploutvičkami místo nohou, obrovským penisem a odporným růžovým nádorem na hlavě, pulzujícím a tvarovaným jako další mozek, který se pozvolna měnil v rosol a roztékal se. Dlouhé prsty na pravé ruce to mělo také, ale na rozdíl od Leonarda bez kloubů. Tahle zrůda žila déle, ale nakonec se jí roztekl celý mozek. Agnes tou dobou byla pod sedativy a Carol se tiše vyzvracela, načež navrhla, že tu věc zabije. Prodloužená mícha mu funguje, a ta vydrží dost dlouho, řekla. Chceme se na tohle koukat celé hodiny? Jenže ti

lidé ve skafandrech ji tam za sklo nepustili. Chtěli to studovat. Zkoumat. Davidovi stoupala horečka, přestože se nacpal paracetamolem i aspirinem. Dělal se mu zle už jenom z těch léků, a dorazil ho Boris, třetí prasklá kukla. Ten masitý svalovec, odporná karikatura kulturisty téměř bez hlavy, umírající v křečích, při nichž rozmlátil většinu zařízení v izolaci. Na čtvrtý výjev už David nečekal. Veškerou zbývající kapacitu svého zdeptaného těla využil k útěku. Až dodatečně mu došlo pár souvislostí. Sportovní časopisy s kulturisty na obálce, které hltal Boris, akční filmy s kung-fu, které miloval. A nahotinky, rozvěšené po Gabbiho pracovně. A také Leonardova lhostejnost k vlastnímu tělu, nezájem o jídlo, ženy či sport... Myslel na to, když umíral v poušti, v bolestech a sám. A ještě víc potom, když se probral a strhal ze sebe cary kůže a šatů a cítil se uprostřed studené noci mladý a silný, a velmi přesně věděl, kde najde nejbližší farmu... "Cože?"

"Jen spi, je hic." Šerif si nasadil klobouk. "Musím jít. Kdyby se ten vrah, chci říct majitel, ukázal v Asanně, poznáš ho, vid'?"

David vzdychl. "Pokud projde blízko mě, poznám. Vždyť víš. Řekl jsem ti, kdo z města kdy co provedl, kdo už zabíjel, kdo kradl... Ale telepatie není důkaz pro soud."

"Jo, já vím. Jenomže jsem taky dost zvědavěj!" zasmál se šerif.

Po každém svlékání kůže ty zvláštní schopnosti sílily. Myšlenky druhých Davida neděsily. Nic lidského mu nemohlo nahnat strach. Báł se *bran*. Nejdřív si myslel, že všechny vedou do zdvojených míst. Jenomže většinu těch míst nepoznával. Změnila se? Možná. Některá jako by zčernala, ponořila se do noci. Nikdy tam nebyl den a David neměl ponětí, kde vůbec je. Několikrát se octl pod vodou, jednou se málem utopil v bažině. A ke všemu ty předtuchy. Jako by si četl ve vrahově plánovacím zápisníku. Věděl o srazu spolužáků a také, že té noci někdo zemře, na jednom z těch stejných míst. Možná mu o srazu povědělo jeho dávné spojení s Magdou. Vzpomněl si na ni tak lehce! Jako by nebylo žádných dvacet let, nebo jako by celou dobu žila s ním, v jeho hlavě a srdci, ale až teď mu bylo jasné, že bez ní by jeho svět zčernal a potopil se do trvalé noci.

Zvláštní. O sebe strach neměl. Přestože byl svým způsobem ohrožen, a právě teď. Když se soustředil, měl celou tu směšnou scénku přímo před sebou...

"Arino?" Rebeka Hunterová se zle mračila.

"Nojo," řekla dívka bez nadšení. "Sahal na mě. A na jiný holky. Dával nám ten bílej šňupací prášek..."

"Já toho hajzla zabiju!" vyletěl Hunter. Brada se mu třásla. "Zastřelím ho!"

"Klepou se ti pazoury," pravil šerif mírně. "Netrefíš ani slona, Warde!"

"Vemte si stříbrný kulky," ozvala se Arina. Hleděla do prázdna. "Možná ho nejde zabít." V té chvíli ji David cítil, jako by seděla vedle něj. Kdyby natáhl ruku... Dívka, padesát mil od něj, zamrkala. "Proč jsem to řekla?"

"Kecy!" rozhodl šerif. "Arino! Co ti ten hoch udělal? Doopravdy!"

Dívčina tvář ošklivě zešpičatěla. "Nechtěl mě! Ten debil mě nechtěl ani za prachy!"

Rebeka zaječela a vrhla se na dceru. Toho dne se žádná trestná výprava nekonala. Žádný lynč. Až o dva měsíce a dvě vraždy později, tehdy se Hunterovi a Rebece konečně podařilo přesvědčit pár sousedů, že ten chlap v přívěsu ohrožuje jejich

děti.

Muži z Asanny se plížili pouští, obratně a obezřetně, takže světla spatřili včas. Byly to reflektory terénních vozů, vypadaly zřetelně vojensky, a po chvíli se přidaly i vrtulníky, zahrčely jim nad hlavami a přistály. Asannští zaslechli různé vojenské povely. "Někdo nás předešel," prohlásil Hunter. "Rebeka bude zuřit!" Nemýlil se, ale Arina zuřila víc.

Možná by se ty dvě mstivé ženské uklidnily, kdyby věděly, jak se David právě cítí. Ležel v bílé, polstrované cele, trýznily ho bolesti a bylo mu jasné, že si ho natáčejí. Nedali mu dost vody, takže bylo mnohem těžší zbavit se staré kůže. Nadřel se až hrůza. Mizerové. Objevili se, naložili ho do vrtulníku, zatraceně, bylo mu zle už jenom z toho houpání, pak ho šoupli do téhle bílé hrobky. Jak mě sakra našli?

Serval si z nohou poslední cár. Posadil se, zorientoval se. Přiložil ústa těsně k mikrofonu, ukrytému ve stěně. Jeho umístění zjistil z mysli muže, který ho natáčel skrytou kamerou. Křikl: "Hej! Chci se osprchovat! Svědí to!"

Po chvílce se otevřely dveře a dva muži ve známých skafandrech ho vedli vykachlíkovanou chodbou do sprch. "Není to nakažlivé," řekl jim, ale nevěřili. Zato ta žena, malinko podobná Magdě, se nebála. Posadila ho proti sobě, mezi nimi byl jen prázdný stůl.

"Co si o tom všem myslíte, Davide?" zeptala se. To už o ní věděl, že má nějakou vyšší vojenskou hodnost (neznal je, takže to neuměl přečíst přesně) a že je především vědkyně, strašlivě zažraná do toho, co právě zkoumá. "Jste zvědavá ženská, Terezo," řekl jí.

"Znáte mě?"

"Čtu myšlenky. Nebo spíš vědomí. Od čtvrtého svlékání kůže docela bezpečně."

Nevyvedl ji z míry. "Stupňuje se to?"

"Zatím ano."

"To svlékání z kůže bolí, ne? Měla jsem chuť vlézt do cely a pomoci vám."

"Byl bych za to vděčný. Nemyslím, že bych vás nakazil."

"Bylo dost surové ověřovat si to na nevědomých lidech!"

"Ne, nebylo. Víte, oni na to mysleli."

"Oni? Ufoni? Cizinci?"

"Říkejte jim, jak chcete. Poslali nám dárek, Terezo. A měli ho vyzkoušený. Dám na to krk. Byl jsem slepý, že mě to nenapadlo dřív!" Zvedl hlavu, podíval se jí do očí. "Chystáte se mě rozkrájet na kousky?"

"Líbíte se mi takhle vcelku," odpověděla upřímně.

"Vy byste tu infekci přežila. Protože se znáte."

"Jako vy?"

"Jo. Prostě byste sama sebe dokázala udělat znovu. Složit z kousků jako mozaiku. Ze vzpomínek. Tak nějak."

Probodla ho pohledem. "Podíváme se teď na pár filmů."

Musel to prožít znovu. Leonarda, Gabbiho, Borise. Potom ostatní. Agnes. Holta. A sebe v té cele. Vypadalo to hůř, než si myslel. Sleh po ní pohledem. Má silný žaludek, holka. Co po mně chce? Komentář? "Vaše filmy se mi nelíbí," řekl. "Nechtě mě jít nebo mě zabte."

"Myslíte, že můžete zemřít?" Ptala se úplně vážně a jemu zacinkalo v hlavě varování. Vyzkouší to? Nemám zájem a brány jsou všude, každé místo má dvojníka. Musí mít! Nebo si ho udělám. Vstal a vstoupil do brány, Terezin vztekly výkřik nechal za sebou. Za branou ho naštěstí čekalo příjemné překvapení.

Kamil Kropáček později u piva kroutil hlavou: "To přece nejde, aby se takhle objevil v mučím chlap, pozdravil a zeptal se, jak se to tady jmenuje!" Jeho společník Mirek, druhý hradní průvodce, se jen ušklíboval. "Vždyť jsi mu to řekl!"

"Nojo. A půjčil jsem mu prachy na autobus," přikývl Kamil udiveně. "Bylo to jako rozkaz, jako na vojně, chápeš?"

"Ne, já mám modrou."

"Ty vole, fakt to byl rozkaz!" Kamil o té události brzy přestal mluvit, sám jí jaksi nemohl uvěřit, a velmi se podivil, když dostal půjčené peníze poštou zpátky. Poslala mu je nějaká ženská. Zvláštní věc. Přízrak vám přece prachy nevrátí!

Můj milý deníčku, napsala Tereza své heslo, které by nikdy nikdo neuhádl, a po odkódování vstupu začala normálně diktovat: "David Švarc je inteligentní. Mám k dispozici jeho testy a veškeré materiály. Ovšem zemřelí vědci z postižené skupiny měli, co se týče IQ, lepší předpoklady pro přežití. Proč on? V našem krátkém rozhovoru něco naznačil. Podle jeho teorie závisí přežití na míře správnosti či úplnosti tělesného schématu, které nosíme ve svém vědomí. Nebo podvědomí? Při takzvaném svlékání kůže postižení omdlévali. Kromě Davida Švarce. Znamená to něco? Tedy, zjednodušeně řečeno, přežívá ten, kdo má o sobě dostatečně přesnou představu. Nemám ponětí, proč tu záhadnou chorobu nazval dárkem od mimozemšťanů, a co měl na mysli, když mluvil o vyzkoušení..."

Odmlčela se, ztracená v úvahách. "Možná... Napadá mě, že by mohlo jít o určitou obranu proti mutacím vlivem škodlivin ze stále víc znečištěného prostředí, z nových druhů záření, které mohou působit mutagenně velmi rychle. Zachovat podobu sama sebe, a tudíž podobu člověka tak, jak si přejeme. Jaká má správně být. Zní to bláznivě, ale lze předpokládat, že pokročilejší civilizace se s hrozbou mutací mohla setkat bezprostředněji než dosud my a musela ji okamžitě řešit."

Znovu se zamyslela. "A co nové schopnosti? David mluvil o telepatii. Na závěr předvedl jakousi formu teleportace... Fuj, obrovská tuhá nádra, útlé tělíčko, ve kterém nic nefunguje, protože se tam vnitřní orgány prostě nevejdou, neskutečně dlouhé, tenké nohy, nevhodné k chůzi, neboť neunesou tělo a stále se lámou... Tahle žena také přežila. Ale jak! Kromě tělesných změn, už tak dost odporných, se mění i duševně. Od lehkého prefrontálního syndromu s nepřírozeně dobrou náladou, chichotáním, hloupými vtípkami a počůráváním přes prohlubující se apatii až k apalickému syndromu, kdy je stručně řečeno mozková kůra v háji a pracují jen centra pro základní a nezbytné činnosti jako přijímání potravy, vyměšování a tak podobně. Leží a bloudí očima. Víc nesvede. Dárek? Měla jsem ti ji ukázat, Davide!"

Bernard Švarc nosil hůlku, protože se to hodilo k jeho věku. Taky ke klepání na dveře. Když mu zavolala ta žena s příjemným hlasem, byl vzhůru a měl tušení, že je jeho vnuk někde blízko. Nikdy nevěřil, že by David umřel na nějakou vesmírnou nákazu. Blbost. Takže David byl doma, nebo skoro doma, u té ženy, a to je dobře, třeba se konečně usadí. Však už jsem měl strach, že je kluk frigidní, to se tedy u nás v rodině nikdy nenosilo! Ta žena povídala, že je spolužačka, tak to asi nebude moc mladá, ale nevádí, jestli se mají rádi a klope jim to... S hlavou plnou nesouvislých myšlenek jako na jaře zabušil hůlkou na panelákové dveře.

Magda nevypadala na učitelku a nebyla ani trochu obyčejná. A že vydržela čekat dvacet let, to už bylo vůbec zvláštní. Kafe uměla, zato oplatky byly z obchodu. Člověk holt nemůže mít všechno.

David vyprávěl svůj dlouhý a spleťitý příběh, a přitom sledoval dědovy reakce. Bernard se uchíchl. "Zkoumáš, jestli nejsem dementní? Jo, chlapče, pořád se stýkám s elitou. Je to

taková opelichaná elita, ale solidní doklady ti seženu. To zmáknem, jak se říká."

"Fajn," řekl David prostě. "Myslel jsem si to."

"Hledají tě?"

"Nemají potuchy, kde mě hledat. Ani já nevím, jak jsem se sem dostal. Jako bych si udělal bránu. Jako bych uměl najít místa, která k sobě mají blízko. V nějakém jiném rozměru."

"Hyperprostor," vydechla Magda.

David se zatvářil kysele. "Dávám přednost výrazu brána."

"Vyvolává to asociace na peklo," řekl Bernard. "Poslyš, čím se hodláš živit? Dohodil bych ti pár překladů... Tamara to nestíhá."

"Kamarádka?" zeptal se zasvěceně David. "Jo, jasně. Ale ceny stoupily."

Bernard pokýval. "Aby ne. Ona to ze šéfů vyrazí, neboj." Dopil kávu, rozloučil se a odešel, poklepávaje si hůlkou do rytmu nějaké písničky.

"Tomu říkám aktivní stáří," prohlásila Magda. Sevřela pěsti a skočila po hlavě do nebezpečné otázky: "Zůstaneš tady? Na byt a stravu?"

"Jo," řekl. "A taky v ložnici, když mě nevyhodíš. Tady u tebe a s tebou jsem doma."

Zauvažovala, jestli to má být vyznání lásky. No, možná jo.

"To si piš," potvrdil vážně. "A kdybych si to chtěl rozmyslet, děda mě za ucho dovleče zpátky. Udělala jsi na něj dojem."

"Tak teda radši zůstaň," řekla.

"Honem, pojďte, už to začalo!"

Tereza mrkla na hodinky. Dvě hodiny ráno. Carol svléká kůži a nejspíš to už nepřežije...

Carol ležela nehybně ve známé bílé cele. Kamera ji zabírala v celé ubohosti. "Hele, nafukuje se," poznamenal kdosi a Tereza se odvrátila. Cynik! Náhlé ticho ji přimělo otočit hlavu zpátky. Strnula. U Carol seděl David, držel ji za ruce a v očích měl podivný prázdný výraz. Carolina kůže pukla. Z kukly se něco klubalo. Tereza zatajila dech. To něco se koukalo kolem sebe a vypadalo životaschopně. Podobalo se to... Carol. Té bývalé. David z ní stahoval starou kůži, zbytky nepohodlné kukly. "D-díky, Dave," zamumlala Carol. Promluvila! Bylo to jako bomba. *On si ji prostě pamatoval!*

"Otevřete, Terezo," požádal David. Zvedl Carol jako pírkó. Bylo vidět, že se na něj usmívá. Tereza otevřela. Neměla žádný ochranný oblek. Doprovodila je do sprch a pomáhala, mlčky a obratně.

"Davide, kde jste se tu vzal?" zeptala se, když byli hotovi a Carol spala ve své posteli v izolaci.

"Cítil jsem spojení... S ní. Ohrožení. Byla by umřela, víte to, že? Tak jsem přišel."

"Prostě jste se teleportoval. Kčertu."

"Jen si ulevte. Mě taky šťve, že nevím, jak to dělám." Pokrčil rameny.

"Uvažovala jsem... O tom, co jste povídal o mně." Nervózně si lámala prsty. "Uvažovala jsem o návštěvě toho artefaktu."

"Jo, to by mohlo být zajímavý." Natáhl ruce, udělal krok k ní, objal ji. "Jdeme na to!"

Mimozemská loď byla pečlivě uzavřena v podzemí, dokonale střežena a naprosto nepřístupná. Důkladněji sterilizovali vším, nač pozemská věda jen pomyslela. Tereza zalapala po dechu. "Hrozně tu smrdí dezinfekce!"

"To není k ničemu, stejně se nakazíš," prohlásil klidně. "Ta informace je tady!"

Rozhlédla se. "Na snímcích to bylo lesklejší." Přistoupila k

jednomu z řídících panelů, zmáčkla několik dávno mrtvých kláves. Loď řídily počítače srovnatelné s pozemskými, vědci je bezpečně identifikovali a prozkoumali, ale nedokázali je oživit a domluvit se s nimi.

"Našli jsme tady pár bakterií a nějakou plíseň. Ty potvory s námi a naším prostředím nechtěly nic mít." David se tiše zasmál. To jsme ještě byli všichni naživu a všechno bylo fajn.

Tereza přejela prsty po kruhovém zábradlí, oddělujícím centrální prostor, jakousi okrouhlou vanu. "Ani tuhle slitinu bychom neuměli vyrobit. Čert ví, v jakých podmínkách tak divokou směs kovů mohli zpracovat!"

David se šklebil na svůj odraz v matném skle monitorů. "Jak jsme se vůbec nakazili? Pár blbečků nahoře vykládá voloviny o virech... Nesmysl. S technikou, jakou jsme tady měli, bychom našli i ten nejmrňavější virusek."

"No, a tvoje hypotéza?" Terezu zamrazilo. Právě se ptala na svůj osud.

"Dárek. To jsem ti už povídal. Lék na mutace..."

"Ano," řekla překvapeně. "To mi nějak došlo. Ta tvoje telepatie... Ale způsob infekce!"

"Sázím na něco obyčejného. Světlo. Svítí tady jejich zářivky! Zkontrolovali je, jasně, já vím. A co když běžné přístroje nevidí, jak to bliká?" Udělal obličej na další monitor. "Nemají tady sprchu?"

Znovu jí přeběhl po zádech mráz. "Proč?"

"Neptej se tak hloupě." Najednou mluvil úsečně. Už to na něm poznala. Bylo mu zle. "Bude to rychlé," zamumlal. "Slibuju." Zapotácel se, chytil se zábradlí, ale zpocená dlaň po hladkém kovu sjela, klesl do té kruhové vany. Přestože tohle už viděla a tu odpudivou scénu si přehrála snad dvacetkrát, nemohla od ní odtrhnout oči.

Serval ze sebe šaty. Svíjel se dole u jejích nohou, bylo to mnohem horší než u Carol, která neměla žádné pořádné svaly a poddávala se bolesti pasivně, zato ale jeho kůže pukla rychleji a David, nový a lesknoucí se tenkou vrstvičkou slizu, se ze své kukly začal okamžitě vyprošťovat. To už klečela u něj a pomáhala mu oběma rukama. "Dobrý," vydechl. Protahoval si ramena a protřepával slepené vlasy. "Jestli nenajdu tu sprchu, uškrábu se!"

Vtom se na ně shora spustil příval vody, rozprášené na jemné kapicky. "Tahle vana je přímo na tor vyhrkla Tereza. Vylezla nahoru, vzala s sebou jeho šaty. Dívala se, jak se koupe. Vypadal blaženě... Konec, došla voda. Kde ji měli schovanou?"

"Syntetizovali ji na místě. Někaké čidlo zaznamenalo svlékání kůže, zařízení se zapnulo," řekl David. "Taky sem mohli dát ručník!"

"Jsi jako novorozeně," zasmála se. "Vážně ti to sluší."

"Dík. Doufám, že ti to oplatím."

"Mám docela strach."

"Neboj. Vidělas, jak jsem pomáhal Carol? Vsadím se, že oni s tím počítali. S pomocí někoho, kdo už je o kus dál."

"Tváříš se nějak divně," všimla si.

"Obrat' se. Nelekni se. Není tam doopravdy, necítím ho..." Držel ji za ruce, jinak by se asi dala na útěk. Přimo za nimi stál mimozemšťan. Nepodobal se standardním figurínám z filmů, na které si už lidé zvykli. Byl velký, o půl hlavy vyšší než David, robustní. Měl obvyklý počet očí i končetin, vlasy a uši a hranatou bradu. Vztáhl ruku s pěti prsty v gestu pozdravu. Pak se dotkl ploché krabičky na prsou. Z krabičky vyšlehl paprsek. Oblětí kabínu, bez jakéhokoli odporu i bez efektů pronikl těly pozemšťanů. Monitory a počítače ožily.

"Zdravím vás," pronesl cizinec.

"Celou dobu nás poslouchali," zašeptal David. "Nahrávali. Učili se řeč..."

"Jeden z vás prošel zkouškou," řekl mimozemšťan. "A teď už

tuší. Podívejte se na naše záznamy. Dali jsme vám totéž, co mělo zachránit náš rod." Ušklíbl se. Nevypadal právě dobrosrdečně.

Největší monitor se rozsvítil. Otočili se jako na povel. David se musel soustředit, aby stačil vnímat předváděné obrazy. Tereza zírала s pusou dokořán. Lapala jen útržky... Předvádějí nám svoji historii. Vlastní těla, znetvořená mutacemi. Křivá, s obráceně uloženými orgány, s kůží, která na povrchu nezrohovatí a stále mokvá. Bortící se páteře a měknoucí lebeční kosti, cysty v mozku a játrech, zkrácené končetiny podobné ploutvím, míšní obaly vychlípené navenek, kostrče protažené do ocásků, rozdvojené jazyky, třetí oko... Máme podobné nemoci, známe takové deformace, ale až se začnou objevovat masově, zmizí norma a obraz člověka se rozplizne, rozmaže a bude z nás kdovíco... Neviditelná ruka ve filmu listuje učebnicí anatomie. A tohle je horší než tělesné odchylky. Bytosti s chováním zvířátek. Tvor, který leze po čtyřech a očíhává žrádlo v misce, než ho začne jazykem vylizovat... Aha. A ty zářivky. Blikání jste zpomalili, aby bylo vidět. Jeden z deseti tu proceduru přežil. A vy jste to nevzdali?

"Probaha. Oni tím snad protáhli veškerou populaci!" Tereze proudem tečou slzy... Monitor zhasl.

"Ruce vzhůru!"

David se ohlédl. Hlavně zbraní, sverepé tváře. Tereza něco žvatlá. "Jsem podplukovník Tereza Mayesová a provádím tady výzkum..." Ušklebky tupých ksichtů. David potřásl hlavou. Neberou tě, kamarádko. "Dovolíte, abych se oblékl? Nemám v šatech zbraň. Prověřte si to."

Jeden z hochů prohlížel jeho šaty. Tereza se hádala s tím, který měl nejvíc kovu na výložkách, ale nebylo to k ničemu. Vojáci nic neviděli, přišli o sprchu i o poutavé filmové představení. Naši milí ufoni zametli stopy, sotva ucítili vetřelce. Citlivě reagují na přítomnost blbců, přemítal David nevraživě. U dveří mají IQ-metr. Proč by ne. I my umíme změřit inteligenci exaktně, za použití evokovaných potenciálů... Voják mu hodil kalhoty a tričko a s vážnou tváří ohmatával svetr. Pletla ho Tamara.

Tereza nevypadá dobře. Nakazila se. A co vy, vojáčci, pořád nic? Dor si pomalu prohlížel duševní obzory oddaných strážců artefaktu. Jeden z těch mužů se lišil. Nasadil si masku profesionální tuposti, jenomže pod ní pracuje kvalitní mozek... Je tady dole poprvé.

"Promiňte, pane," oslovil velitele. "Jeden z vašich mužů je ohrožen nákazou."

Voják se uchechtl. "To určitě! Hlídám to tu půl roku, mladíku! Virus je dávno pryč."

Tereza se zamračila. "Dovolte, majore. Tohle je David Švarc. Přečtěte si jeho záznamy. Přežil infekci. Ví, o čem mluví. Kdo je ten ohrožený, Davide?"

David ukázal na nenápadného mládence. "Ty taky, pochopitelně. Vybírá si to podle IQ. Ufoni věděli, že ti hloupější nemají šanci."

Rozšířily se jí oči. "Jasně. Ani jim na nich nezáleží! Tomu říkám eugenika. Bastardi zatracení!"

"Jo. Pěkní hajzlíci," pronesl David a byl v tom vztek i obdiv současně.

"Dost!" zařval major. "Držte huby, inteligenti zasraný!"

Takže si na vlastní kůži zkusila roli pokusné myšky a byl to hnus. Nejhorší je izolace. Samota... Měla horečku. Blížilo se to. David tvrdil, že přežiju bez defektu. Paráda, ale kdo to má

vydržet! Jemu bylo hůř, určitě, přemítala, byl na útěku, v poušti, myslel si, že najisto umře... Ty bolesti, sakra. Křeče jí lámaly kosti. Praskají mi žebra! Obratle. Klouby. Fuj! David má doma ženskou, jasně. Škoda. Perfektní chlap... Au. Proč tady není? Vzpomněla si, že se má svléknout. Aby pak měla co na sebe. S námahou si porozepínala knoflíky. Prsty měla nateklé a tuhé. Konečně se jí nemocniční halena sesmekla z ramen. Vzhledla. Někdo jí pomáhal. "Máš očka jako angorák," řekl David. "To přejde. Neboj. Jsem tady s tebou."

"Filmujou nás," zasípala.

Vzal ji do náruče a už ji nepustil. Celou dobu. Odplouvala v děsivých snech a zase připlouvala. Ve snech vystupoval kdosi v černém, šílenec, vrah panen, muž, svlékající kůži už celá staletí a s každým svlékáním šílenější... Sny skončily a ona prožila bolest narození.

David jí pomáhal ze staré kůže. "Kdo si myslí, že je démon z pekla?" zeptal se. Nechápala. Dalo jí práci dýchat. "Jsem... normální?"

"Jasně. Vůbec jsem nezasahoval, abys věděla."

S úlevou se usmála. "Díky, žeš byl se mnou. Měla jsem sny. Ten černý chlap. Byl jako ty, ale z temné strany. Zabíjel dívky. Panny. Poznal to."

"A hele," řekl David dočista bez humoru. Poprvé, co ho znala, ztratil nadhled. "Ono to asi bude pravda. Do hajzlu!" Zamyslel se. "Teď musím za Danem. To je ten voják." "

"Procházíš zdmi?"

"Je to čím dál lehčí. Jako by všechna místa na světě byla vlastně jen jedno místo. Asi jsem měl víc studovat neeuklidovskou geometrii. Nebo tu teorii o pulzaci vesmíru, jak se všechno smrskne do jednoho bodu..." Zarazil se. "Už jdou. Mizím."

"Ahoj," zašeptala unaveně. Já bych teď neprošla ani dveřmi, natož zdí... Dokázala se na ně usmát, a to bylo všechno.

Odpracoval si svou porodnickou šichtu, celkem dva kousky, nejdřív Tereza, potom Dan... A už opravdu musel domů, uklidnit Magdu. Vyprávět všechno dědovi a jeho partě starců, odmítajících nechat své mozky zrezavět, vědců, vyhnaných arogantními mladíky z laboratoří a od přístrojů, ale nevzdávajících se. Bude potřeba tyhle ty supertajné poznatky hodit na Síť. Čert ví, co si z toho lidi vyberou. Možná sci-fi. Kachnu. Uvidíme. Promýšlel si formulace budoucího článku, ještě když se objevil doma v obýváku a Magda se mu pověsila na krk.

Sešli se ve staré ponorce, potopené v poslední válce, kterou Danovi technici vyspravili a přizpůsobili potřebám Bratrstva. Tereza se usadila na své místo, dala si nohy na pult a prohlížela si nováčky. "Dan vybírá hezký kluky," šeptla jí Carol do ucha. Telepatie jí nikdy neseseděla.

David se objevil jako poslední. Měl s sebou rodinu. Jeho žena, od minule celá omládlá, se na Terezu usmála. Malá Berenika se usmívala na všechny. Nedávno se to naučila, a zřejmě se nemohla nabažit. David byl zatím jediný, kdo si pořídil rodinu *potom*. Většina mužů z Bratrstva zastávala názor, že šok ze svlékání kůže těsně po porodu může být pro ženu nebezpečný, a neinfikovanou manželku nechtěli... Magda si myslela něco o pokrytcích.

Toho dne Dan vyprávěl o své poslední exkurzi do Lodi. "Zlepšují se, bastardi," prohlásil na adresu strážců artefaktu. "Ještěže jsem si nacvičil neprůstřelnost. Měl jsi pravdu, Davide, chce to jen soustředění. Ale nováček, kterého jsem vzal s

sebou, byl ohrožen."

"Prostě jim Loď ukradneme," řekl klidně David. "Trénujte přemísťování břemen, hoši. Naše UFO je těžká, velká, neskladná věc."

"Kdy?" zeptal se dychtivě Dan.

"Nejdřív musím vyřešit jednu záležitost. Vraha panen."

"Hele," ozvala se Carol, "já myslela, že je to folklór!"

"Je to otázka cti, morálky, dobra a zla. Našeho dobra a zla," řekl Bernard. Pohladil si bílý vous. On ani žádný z jeho přátel v Bratrstvu se nepokusili navenek omládnout. "Chlapci a děvčata, ten vrah je někdo jako my!"

Tereza utišila hlasitě i neslyšné brumlám pokynem ruky. "Chci vám něco říct. Ohledně únosu Lodi. Můj tým analyzoval záření... Víte, o čem mluvím. Světlo zářivek v Lodi. Nejde tady jenom o frekvenci blikání, jež je na hranici rozlišovacích možností našich přístrojů. Jde také o zaměření, zacílení paprsků na určité části mozku. Přibrali jsme kvalitního neurofyziologa, potom ještě neurochirurga, který se zabývá stereotaxí, dřeli jsme na tom dnem i nocí... No, ale *umíme to!* Nemusíme nic unášet!"

Nastalo ticho. Následoval bouřlivý potlesk. A znovu ticho. Carol se rozhlédla. "Tak já to řeknu, jo? Davide, *pro koho to bude?*"

David si vyměnil pohled s Bernardem. Nikdo z přítomných nezachytil žádnou telepatickou konverzaci, takže možná k žádné nedošlo. "Tuhle otázku rozhodneme, až budeme znát celé poselství z Lodi."

"Až budeme vědět, kdo je Vrah panen," dodal Bernard. Mírným pohledem přešel po ušklíbajících se mladých tvářích. "Chlapci, vy přece máte času dost. Takže nám starcům prozatím důvěřujte. Žádné divočení. Zatím žádné nováčky. Neriskujte."

Bratrstvo se rozešlo. Švarcovi vzali Terezu na návštěvu. Společensky seděli v Bernardově obýváku, ale konverzace nebyla právě běžná. "Vidím, že máš tak tři hodiny," řekla Magda. "Stihneš to domů... David tě chce přibrat, ale můžeš odmítnout."

Ona pozná, kdy se budu svlékat, podivila se Tereza. Nová schopnost, zatím nepopsaná! "Nechci odmítnout. Jde o toho vraha? Máte něco konkrétního?"

"Sleduju ho už dlouho," pravil David vážně. "Vraždí v rytmu svého svlékání kůže. Těsně před ním. Několikrát jsem vraždu cítil předem, pokud jsem byl náhodou blízko. Zesílují se to, mezi námi vzniká spojení. Jednou jsem přišel k jeho oběti, než dodýchala. Klečel jsem u ní. Snažil jsem se ji zachránit, ale když jsem se jí dotkl, dostal jsem něco jako elektrickou ránu a na okamžik jsem zahlédl jeho tvář. Nosí masku, aby připomínal démona, ale já viděl skrz ni. Je to ten cizinec z Lodi, ten z holografického záznamu."

"Může to být jiný mimozemšťan. Nám mužou připadat stejní," namítla Tereza.

David se na ni podíval. "Je to on," opakoval. "Jmenuje se Krio. Teď už vím, proč mi vždycky zmizí. Vrací se na svou planetu, domů."

"Jak jsi na tohle přišel?" Tereze se začalo dělat zle, a nebylo to z nadcházejícího svlékání. Dostávala pekelný strach.

"Zavolal jsem ho a on odpověděl. Nic moc, předvedl ďábelský chechtot, ale zahlédl jsem okolí. Jako by mi promítl do hlavy obraz. Takhle." David jim to ukázal. Tereza si sevřela spánky a zasténala. Bezútěšná černá krajina, holé skály, černý písek, černé nebe s rudým proužkem na jedné straně. Východ nebo západ cizího slunce?

"Nikde ani živáčka, ani keříček," zašeptala Magda. Ona už ten obraz viděla. Opakovaným předáváním nabýval na ostrosti, to jak si David postupně ujasňoval detaily.

"On na tu zem myslel jako na svůj domov," tvrdil David. "Je to

jeho planeta. A nikdo tam není!"

Tereza se otrásla. "Kdy na něj jdeme?"

"Pozitří," odpověděla jí Magda. "Bude vraždit v tom baráku. Víš, tam, kde jste Davida sebrali. V Americe, ne v tom místním."

Aha, místo – dvojník, pochopila Tereza. Tam si David trénoval přesuny v prostoru.

Leželi na kraji svahu za trsy tuhé trávy, údolíčko s dřevěným barákem, k němuž se už sjížděla mládež na motorkách, měli pod sebou jako na dlani. "Tři hodiny," řekla Magda. "Víc času mu nezbývá."

"Tady si náš Krio říkal John Turner," zamumlal David. "To údolí mu patří." Šerif Tony bude pěkně na větvi, až mu to prozradím. Jen jestli se vrátíme.

"Víš o nás?" zeptala se Tereza.

"Tak všeobecně. Je pekelně nervózní. Nejhorší je..."

"...čekat, až zabije," dokončila Magda a stiskla mu ruku. "Ale bude to naposled!"

"Jdeme dolů! Vyhlídl si oběť!" David vyskočil, sklouzl po svahu a běžel k baráku. Pár kluků ho poznalo a hlasitě dávalo najevo údiv. Tereza a Magda sestoupily dolů jako dámy, až na ty nejisté nohy na podpatcích. Tereza koupila u baru pití. Mládež na dvě postarší ženské (oběma bylo zřetelně přes osmnáct!) zírala, ale nikdo je neobtěžoval. Až se zfetují, bude hůř, ale to už tady nebudeme.

Krio v masce démona - nebo hodně excentrického pankáče - kroužil kolem oběti. Trojice pronásledovatelů zase kolem něj. David se držel opodál, ale nepouštěl se vrahovy mysli, i když zrovna teď mu z jeho touhy bylo nanic. Zoufalá potřeba. Vražda jako droga. Br.

Krio měl zlost. Cítil neklid. Neměl čistou hlavu, někdo se mu tady pletl, jasně, je to ten učenlivý mladík, první tady na Zemi, první a nejsilnější, ale o co mu jde, chce mi snad překážet? Co by z toho měl? Vedl si dívku chodbou, k jednomu z těch zanedbaných pokojíků, spíš kumbálů, šeptal jí o blahu z úplně senzační drogy. Byla už omámená, chichotala se a potácela, musela se o něj opírat. Vytáhl připravenou stříkačku. Zvedl hlavu, jako by větril. Někdo je tady, přímo tady, někdo z těch amatérů, kteří nevědí vůbec nic, nemají tušení o osudu mé planety, mého domova... Dobře, výborně. Dívčino tělo zvláčnělo, zhadrovatělo, náušnice cinkla o podlahu. Krio přiložil rty na její, vysál z ní, co potřeboval, nechal na ní své znamení. A pryč.

Vtom se rozlétly dveře a David skočil. Obě ženy byly těsně za ním. Krio uklouzl, zmizel, vydal se po známé cestě, přístupné až dosud jen jemu. David se ho chytil neviditelnými rukama. Měl ho. V duchu zařval na ženy. Slyšely a držely se ho, tak jako on cizince.

Mrazení. Bolest. Prázdnost, tah, trhající údy. Žijeme ještě? Octl se ve tmě, rozplácl se na plochem kameni, znovu ho zamrazilo, ale tohle byla reálná, normální zima, teplota kolem nuly. Tereza se objevila vedle něj. Reflektor na jejím čele zářil, takhle holka se aspoň umí vybavit! V ruce držela stříkačku.

"Tady je!" vykřikla Magda. "Terezo, na něj!"

Terezini bývalí kolegové pro ně namíchali speciální směs halucinogenů. Podle Davida tohle bylo jediné, co mohlo Kria zabít.

David se rychle zorientoval, našel šklebící se tvář s maskou. Už když se netvora chytil tam na Zemi, pochopil, že mu na něj fyzická síla nestačí. Ale nedá se nic dělat... Znovu skočil. Krio zařval. David mu sevřel krk a vši silou tiskl.

Podařilo se mu povalit Kria na zem, ale ten se překulil a začal s ním mlátit o skály. David ztrácel vědomí, ale nepouštěl se. V životě si nepřipadal tak slabý a bezmocný!

"Blbečku!" chrčel Krio, "nic nevíš! Já byl jako ty, a pak jsem musel bojovat a zabíjet, a zbyl jsem poslední!" Nabral dech, udeřil Dorem o zem. "Poslední!"

Magda se objevila, jako by vyrostla ze tmy, vrhla se na něj, kopala ho a škrábala. Davidovi se podařilo uvolnit. Tereza stála nad zmítajícími se těly a čekala na vhodný okamžik. Teď! Magda zaryla Kriovi prsty do očí, on zkroutil krk v zoufalé snaze setřást ji, ale David ho držel za ruce a ležel na něm. Tereza mu zabodla jehlu do svalnatého krku. Jen aby to účinkovalo, a rychle. Jinak nás všechny zabije!

Kriova kůže už se začínala nafukovat, ale sil mu pořád neubývalo. Terezu odhodil, její tělo tvrdě narazilo na skálu. Magda se držela Kria pod pažemi, David se pořád pokoušel strhnout ho k zemi. "Už!" zasípala Magda.

Krio se náhle zachichotal. Byl to podivný zvuk, v té pustině, v tom zuřivém boji. Kůže pod Davidovými prsty pukla. "Budete... se... zabíjet!" smál se Krio a ve tmě nebylo vidět, jestli to ještě říkají jeho stará ústa. David se pustil, z posledních sil se odvalil o kus dál. "Budete... pít duše! Stanete se... démony! Ty! Ty jsi první! Počkej... Podepíšeš..." Hlas se ztrácel, ale David ho slyšel dál, slova se objevovala v jeho mysli. Tereza po hmatu našla na zemi reflektor, rozsvítila ho. Vydržel, nerozbil se nárazem.

Viděli, co z Kriovy puklé kukly vylézá. Mělo to ústa, jinak by šílený chechtot nebyl tak působivý. Tři křídla tloukla o zem a o sebe navzájem, několik očí plavalo a mrkalo bledými víčky pod mrtvolně šedou blánou, tvořící povrch hlavy. Chapadla se nekoordinovaně svíjela a šlehala. Jedno z nich žahlo Magdu do ruky. Ucukla. David dostal ránu přes záda a překvapeně vyjekl.

Krio pod vlivem drogy ztratil představu o svém lidském těle a stal se tím, čím si nejspíš vždycky přál být, tvorem se žahavými chapadly, křídly a spoustou očí, jenomže to nedokázal sladit dohromady a teď umíral. David se bolestně zamračil. V hlavě mu dohasínal šepot: *Podepíšeš tu smlouvu! Kazdy ji podepsal! Až tě navštíví...*

Hotovo, pomyslel si David. Zhluboka se nadechl a rozkašlal se. "Co to smrdí?"

"Síra," zašeptala Magda. Mnula si předloktí. "Trefíš domů?"

"Točí se mi hlava," postěžovala si Tereza.

"Pach pekla je jedovatý," řekl David. "Chyťte se mě!" Soustředil se na cestu zpátky. Kdo to kdysi řekl, že každé místo má v pekle dvojníka? Asi Bernard. Myslel na něj a přitahoval se k němu. Ty dvě na něm bezvládně visely jako tonoucí. Možná umřeme... Prodrali se prázdňem. Cosi pod nimi zapraskalo a zřítilo se. Leželi na hromadě ztrouchnivělých, rozlámaných prken. Kterýpak z těch baráků jsme právě zničili? Magda si protřela oči. "Au," řekla. "To nebylo příjemné přistání!"

"Je to aspoň Země?" zamumlala Tereza omámeně.

"Zatím jo," řekl David. "Jenom nesmíš nikomu nic podepisovat. Protože ten dárek, který jsme dostali, není ani od lidí, ani pro lidi."

ilustroval Jan Štěpánek